

область, де великий бізнес представлений менш слабо.

В державній стратегії регіонального розвитку на період до 2020 р. уточненій Постановою Кабінету Міністрів України 20.12.2017р., передбачено довести частку інноваційної реалізованої продукції в загальному обсязі реалізованої продукції в середньому до 4,5 % , а в Тернопільській області – до 3,5 %, що свідчить про нижчий рівень інноваційного розвитку в регіоні [2].

У країнах Європи з метою підтримки підприємництва створена мережа бізнес-центрів і бізнес-інкубаторів, націлена на його розвиток.

Законодавство України передбачає такі напрямки державної політики у сфері розвитку малого і середнього підприємництва в Україні, які спрямовані на інновацізацію їх діяльності: залучення суб'єктів малого підприємництва до виконання науково-технічних і соціально-економічних програм, здійснення постачання продукції (робіт, послуг) для державних та регіональних потреб. Проте зазначені інструменти на регіональному рівні застосовуються недостатньо.

З метою усунення цього недоліку вважаємо за доцільне в Тернопільській області здійснити такі заходи: передбачити в стратегії розвитку регіону, стратегіях новостворених об'єднаних територіальних громад управлінські рішення в сфері інноваційної діяльності, створити на базі вищих навчальних закладів інноваційний кластер (наприклад ІТ-послуг), сконцентрувати зусилля на реалізації інноваційних проектів з залученням технічної допомоги міжнародних організацій, підтримувати проекти публічно-приватного партнерства.

#### **Використані джерела**

1. Закон України “Про інноваційну діяльність” від 04.07.2002 р. № 40-IV.
2. Постанова Кабінету Міністрів України № 1089 від 20.12.2017р. «Про внесення змін до Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року».

**Біняшевський Андрій**

(науковий керівник: к.е.н., викладач кафедри менеджменту та публічного управління Чикало І.В.)

## **ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНКЦІЇ ПЛАНУВАННЯ В ОРГАНІЗАЦІЇ**

У сучасних умовах динамічного зовнішнього середовища, забезпечення цільових орієнтирів діяльності організації будь-якого типу, значною мірою залежить від ефективності планування. Функція планування в системі управління організацією виступає однією із визначальних функцій, що детермінує кінцеві результати її діяльності. У процесі планування визначаються основні напрямки розвитку організації. Вказане обумовлює необхідність детальнішого вивчення

проблематики теоретико-методичних засад реалізації функції планування.

Проблематику планування в системі управління організацією вивчали такі науковці, як Ю. В. Журавльов, Л.А.Лаврів, А. І. Ільїн, О. В. Шимко, В. П. Бабич, А. М. Жилкіна, Н. А. Платонова, В. П. Савчук, Г. М. Тарасюк та інші.

Зміст планування, як функції управління, полягає в обґрунтованому визначенні основних напрямків розвитку організації з урахуванням ресурсного забезпечення. Сутність планування проявляється у конкретизації цілей розвитку всієї організації. Процес планування зводиться до прийняття конкретних рішень, які дозволяють забезпечити ефективне функціонування і розвиток організації в майбутньому, зменшити їх невизначеність [1].

Система показників та взаємопов'язаних рішень, реалізація яких забезпечить їх досягнення відображається у відповідному документі, тобто плані. Структурними елементами планового документу є: цільові завдання, шляхи і засоби їх реалізації, ресурси, необхідні для виконання поставлених завдань, заходи щодо організації виконання плану і контроль за результатами його виконання.

Методологія планування в організації охоплює сукупність теоретичних висновків, загальних закономірностей, наукових принципів, економічних положень, сучасних вимог середовища і визнаних передовою практикою методів розробки планів. Методика планування, у свою чергу, характеризує склад застосовуваних методів, способів і прийомів обґрунтування конкретних планових показників, а також зміст, форму, структуру і порядок розробки плану [1]. В цьому аспекті Нелеп В.М. зазначає, що методика планування є сукупністю методів, прийомів розробки, обґрунтування й аналізу прогнозів, стратегічних програм і планів усіх рівнів і часових горизонтів, системи розрахунків планових показників, їх взаємного узгодження [2, с.21]

Невід'ємною складовою в рамках планування в організації є забезпечення контролю за досягненням поставлених цілей через зіставлення планових показників із фактичними. Це дозволяє на постійній основі відслідковувати виконання основних показників діяльності організації та слугувати інформаційною базою для забезпечення реалізації технологій ситуаційного менеджменту у разі виникнення такої необхідності.

Таким чином, планування в організації є основним базисом для прийняття раціональних управлінських рішень, що забезпечує зниження ступеня ризику, сприяючи при цьому вибору найоптимальніших напрямів дій. На сьогодні, реалізація функції планування в організації спрямована на оптимальне використання її можливостей, в першу чергу на раціоналізацію ресурсовикористання та підвищення ефективності функціонування. Планування є однією з підсистем управління, що виконує головну роль у забезпеченні рівноваги організаційної системи.

**Використані джерела**

1. Панова К. І. Дослідження теоретичних основ планування в системі управління промисловими підприємствами //Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики. – 2013, № 2 (22). С84-95
2. Нелеп В.М. Планування на аграрному підприємстві : підручник / В.М. Нелеп. – К.: КНЕУ, 2000. – 372 с.

**Боднар Руслана**

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту та публічного управління Круп'як Л.Б.)

**НАПРЯМКИ УДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КООРДИНАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ В ПИТАННЯХ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМ СІМ'Ї, ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ**

У контексті адміністративної реформи виникла необхідність вдосконалення нормативно-правової бази, яка регламентує діяльність місцевих органів влади в питаннях сім'ї, дітей та молоді. Економічні, соціальні, екологічні та інші проблеми торкнулися насамперед найбільш соціально незахищеної категорії населення – дітей. Адже діти – це своєрідні індикатори, які визначають рівень добробуту й розвитку суспільства, вони дуже чутливо реагують на всі зміни, які відбуваються в житті держави, проте самостійно не можуть впливати на умови, у яких існують.

Протягом останніх років зберігається тенденція до погіршення стану здоров'я дітей. Високий рівень захворюваності дітей зумовлений факторами поширення шкідливих звичок, зокрема вживання алкоголю, наркотиків, психотропних речовин, а також ранній початок статевого життя. Залишаються високими показники дитячої інвалідності.

Поширення практики надання платних послуг у сфері освіти зробило їх малодоступними для дітей, які виховуються у родинах з низьким рівнем матеріального забезпечення. Крім того, відбувається таке негативне явище, як ліквідація дошкільних навчальних закладів.

Спостерігається постійне збільшення кількості дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, – це понад 96 тис. осіб, з них майже 62 тис. перебуває у закладах для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, що на 71 % більше, ніж у 1995 р. При цьому 90 % дітей втратили сім'ю через відмову батьків опікуватися долею дитини [1].

Протягом останніх п'яти років майже на 60% зменшилася кількість усиновлених дітей із числа дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування [1]. Діти, позбавлені батьківського піклування, потрапляють у сферу